

ES PI GROS

LLORET DE V.A.

butlletí informatiu nº 26/27 juliol-agost 1985

EL XORIC DEL CONVENT

Apreciats lectors, aquest mes no vos vull donar molta tafarra ja que estam a l'estiu i fa un temps molt pesat per anar contant veritats que fan entrar en calor a certes persones. Endemés hem de pensar que entram dins el mes d'agost i qui més qui manco vol tenir vacances. Però com que he sentit un parell de coses les vull comentar amb vosaltres.

L'altre dia vaig sentir un comentari molt curiós davant Can Putxet. Deien que al batle li agradaria que el traguessin de l'ajuntament, que a ell les festes li "patinaven" i que ell passava de la gent. Tot això si és vera, trob que són unes grosseries molt grosses. Jo no crec que el nostre batle passi de la gent, sinó que simplement li "patina" un poc, però això és de sempre.

Per altra part pareix que enguany tendrem directiva nova de futbol, ja que la de l'any passat pareix que està cansada. El que és vertaderament curiós de tot això és que ningú em pot informar de quins són els membres de la nova directiva, i aleshores ja s'han preses decisions tan importants - com, per exemple, refusar que la U.D. Lloret jugui a 2ª perquè no interessa, fer-se filial o qualque cosa parescuda del Montuïri, etc. És incomprendible. Qui és el qui ha pres tals decisions? Ningú ho sap. Però no hi ha que passar pena, perquè, segons he sentit dir, dins la nova directiva

hi ha el batle i el segon batle, per tant el que fassin toca estar ben fet.

Però com diuen en castellà que "no hay mal que por bien no venga", aquesta polèmica junta (futbol) serà la que treurà les castanyes del foc a l'ajuntament i durà les festes de Sant Domingo. Unes festes que a pesar que estan subvencionades en un 85% per l'Ajuntament ningú s'ha volgut arriscar a dur, i serà l'associació abans esmentada la que pareix que se sacrificarà i les durà a terme. El que no sé és si vos agradaran.

Com veis per tant sempre hi ha gent disposta a col.laborar sense que ningú l'obligui.

Ah! També he sentit dir que si pel mes de setembre fa calor, encara nedarem a la piscina del batle ("la de Sa Comuna"), animau-vos per tant i no retireu els banyadors abans d'hora.

es.
pi
gros

CONSELL DE REDACCIÓ:

Sebastià Amengual
Margalida Gelabert
Pau Jaume
Felip Jaume

MUNTATGE:

Guillem Fiol

IMPRIMEIX:

"Apòstol y civilizador"
PETRA

Dipòsit Legal: PM 623/79

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

NOTÍCIES LOCALS

VISITA DEL SR. BISBE

El dia 30 de juny reté visita pastoral al nostre poble el Bisbe de la Diòcesi de Mallorca, Sr. Teodor Ubeda Gramage, el qual administrà la confirmació a trenta-quatre joves de la nostra població.

Abans de l'acte religiós el Sr. Bisbe visità la Casa de la Vila i saludà els regidors.

ADQUISICIÓ D'UN PIANO

El mes passat donàvem la notícia de l'adquisició d'un piano per al Centre Parroquial gràcies a una subvenció de tres-centes mil pessetes del C.I.M. Aquest mes hem de rectificar, la subvenció fou de - 250.000 pessetes, essent el cost total de l'instrument de 400.000 pts.

FESTES DE SANT DOMINGO

Després d'unes setmanes d'incertidumbre, en les quals ja se començava a parlar de les festes però ningú sabia encara qui les organitzaria, ha botat la llebre

Enguany les durà la U.E. Lloret, que comptarà amb una subvenció de l'Ajuntament de 350.000 pts. S'ha de dir que ningú més s'ha ofert per organitzar-les i que enguany duraran cinc dies (del 7 a 11 d'agost).

REFORMA DEL CAMPANAR

Gràcies a la subvenció que s'aconseguí del President de la C.A., aquestes darreres setmanes s'ha duit a terme la tan necessari reforma del campanar. A més s'ha aprofitat per fer una sèrie de millores a la paret i al portal laterals de l'edifici de l'església.

Com haureu vist aquest número del nostre butlletí és doble i correspon als mesos de juliol/agost. El motiu no és altre que les merescudes vacances de les persones que, a la Congregació dels Pares Franciscans de Petra, imprimeixen aquesta i altres revistes.

GERMANDAT DE DONANTS DE SANG

El passat dia 24 de maig, l'Unitat Mòbil de la Germandat es traslladà al nostre poble per fer les extraccions dels donants lloritans. Foren 62 les persones que es presentaren generoses a oferir-la. Enhora bona una vegada més.

ASSEMBLEA DE PREMSA FORANA

El passat 6 de juliol tengué lloc a Felanitx una assemblea de l'Associació de Premsa Forana en el decurs de la qual es decidí, per unanimitat, la celebració d'un Congrés de l'esmentada associació. Probablement aquest congrés se celebri dins el mes d'octubre i en ell es tractarien una sèrie de ponències proposades per les mateixes revistes associades.

SUBVENCIO CONSELL INSULAR

El mes passat fou ingressada, al compte corrent de "Es Pi Gros", la subvenció - que, en concepte de publicitat pels anuncis publicats, ha destinat el Consell Insular de Mallorca a les revistes de l'APFM. Gràcies per la part que ens correspon.

CONCURS DE CARTELLS.

Festa del Sequer 1.985.

BASES

1. Durà la següent inscripció:

FESTA DEL SEQUER

14 de Setembre

Lloret 1985

2. El dibuix farà referència a la inscripció.

3. Mides: 60 X 40.

4. Termini d'entrega: fins l'11 d'agost, amb el nom darrera, en el Centre, durant l'horari que se determinarà.

5. Premi de 5.000 PTA al guanyador i publicació del cartell.

6. Tots els cartells queden propietat de la Comissió organitzadora de la "Festa del Sequer", que es compromet a realitzar una exposició de tots ells durant les festes de Sant Domingo.

Lloret, juny de 1.985.
La comissió organitzadora.

FESTES PATRONALS

DIMECRES, DIA 7 D'AGOST

- A les 17 hores, CERCAVILES. Començament de festa amb el grup RETALLS, per animar, divertir i riure.
- Actuació de la Banda de Cornetes i Tambors de Lloret.
- A les 22.30 hores, actuació de la Banda de Música de Montuïri.
- A les 23 hores, BERBENA, amb els grups
AQUA VITAE I TELEX
- Gran REVETLA, a càrrec dels pirotècnics locals germans Jordà.

DIJOUS, DIA 8 D'AGOST   SANT DOMINGO

- A les 11 hores, MISSA SOLEMNE en honor al nostre venerat patró.
- A les 12.30 hores, inauguració de l'exposició de cartells de la "Festa del Sequer".
- A les 13 hores, presentació del campionat local de ping-pong.

- A les 18 hores, GINKAMA LOCAL amb motorets, a la Plaça Jaume I.
- A les 20 hores, CINTES, a la Plaça Jaume I.
- A les 22.30 hores, COMÈDIA MALLORQUINA.

DIVENDRES, DIA 9 D'AGOST

- A les 15 hores, CONCURS D'ESTELS LOCAL al Camp de Futbol.

SANT DOMINGO 1985

-A les 19 hores, pi ensabonat, estirada de corda, xocolata amb ensaïmades amb els ulls tapats i per parelles...

-A les 22 hores, VETLADA FOLKLÒRICA, balls mallorquins.

DISSABTE, DIA 10 D'AGOST

-A les 10 hores, partit de futbol sala entre dos equips locals.

-A les 11.30 hores, GINKAMA CULTURAL, concentració a la Plaça Jaume I.

-A les 17 hores, tirada local de guàtleres, a Sa Font, organitzada per la Societat de Caçadors.

-A les 19 hores, partit de futbol sala entre
Selecció de la Policia Municipal de Palma
Selecció de Lloret de V.A.

-A les 23 hores, BERBENA, amb els grups
MACAO I ANACONDA

DIUMENGE, DIA 11 D'AGOST

-A les 12 hores, HOMENATGE A LA VELLESA. Patrocinat per l'Ajuntament de Lloret amb la col.laboració del Banc de Bilbao.

-A les 13 hores, entrega de tots els premis als distints guanyadors.

-A les 18.30 hores, partit de FUTBOL.

-A les 21 hores, final del torneig local de ping-pong.

En Joan, en Felip i na Francisca de Ca'n Mino ens han pregat que en el seu nom donem les gràcies a tot el poble per haver acudit tan ràpidament i de manera tan massiva a apagar l'incendi que es va produir a Palaci. Gràcies a tots una altra vegada.

Germandat de Donants de Sang de Mallorca

El passat dia 12 de maig tingué lloc a Sant Joan la trobada anual de la Germandat de donants de sang de Mallorca de la zona I que comprén les poblacions d'Ariany, Can Picafort, Costitx, Llubí, Lloret de Vista Alegre, Maria de la Salut, Muro, Petra, Pina, Sant Joan, Santa Margalida i Sineu, començant a les 6 de l'horabaixa i una vegada que el president de la Germandat D. Jeroni Albertí fou rebut per les autoritats de Sant Joan, membres de la Junta Rectora i col.laboradors de la zona, amb una missa solemne concelebrada pels rectors de Sineu i de Sant Joan, a on ballaren el Ball de l'Oferta els components del grup local "Aires de pagesia" i cantà el Cor Parroquial i la soprano Paula Rosselló ajudada al piano pel mestre Rafel Nadal.

Seguidament es llegí el moviment hagut a la Germandat durant l'any 1984 corresponent a la zona organitzadora de la trobada, que fou el següent:

Poble	nº total donants	nº litres	nº donants nous
Ariany	126	17'6	2
Can Picafort	35	3'2	1
Costitx	57	16'5	1
Llubí	203	43'1	8
Lloret de V.A.	113	54'5	13
Maria de la Salut	183	27'8	14
Muro	223	92'3	22
Petra	148	42'8	6
Pina	39	6'5	2
Sant Joan	195	77'5	10
Santa Margalida	188	90'5	17
Sineu	198	78'0	6
TOTALS	1.708	550'3	102

També foren imposts les insignies de les 10 donacions a tots els donants que a 31 de desembre de 1984 les havien realitzat i encara no la tenien. Varen esser més de cent els donants mereixedors de la mateixa.

Clausurà l'acte formal de la trobada el Sr. President donant les gràcies a tots els col.laboradors de pobles ja que gràcies a ells - la família de donants creixia de cada dia i havien arribats a sumar més de vint mil, i que totes les persones que formen la Germandat la donen sense saber a qui la donen i sense esperar

cap recompensa terrenal, sinó creient que hi ha qualche cosa més després d'aquesta vida; convidant, per acabar, a tots els assistents a berenar junts a les escoles velles de Sant Joan, animats per la banda de tambors i cornetes i "Aires de pagesia" del mateix poble.

La trobada resultà un èxit rodó, tant per la nombrosa participació de donants i amics, com per l'organització. Esperem que aquestes festes no decaiguin sinó que vagin augmentant en el nombre i participació.

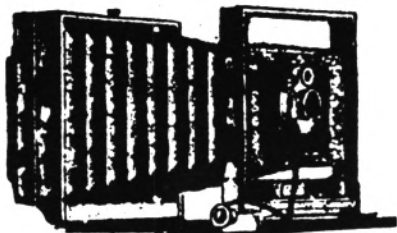
DONANTS DE LLORET DE V.A. QUE REBEREN L'INSIGNIA DE LES 10 DONACIONS

Pau Juaneda Llinàs
Maria Gomila Puigserver
Catalina Munar Ferriol
Antònia Gomila Puigserver
Francisca Fontirroig Camps
Margalida Bauçà Vaquer
Maria Puiggròs Munar
Joana Fontirroig Munar
Catalina Jordà Matas
Maria Ferriol Font
Francisca Arrom Gomila
Margalida Beltran Bauçà
Margalida Fontirroig Real
Sebastià Puiggròs Munar
Catalina Gelabert Arrom
Francisca Ferrer Genovart
Catalina Gomila Gelabert
Antoni Gomila Munar

INCENDI A PALACI

El dia 29 de juny es declarà un incendi a un tros sembrat de civada que, gràcies a la ràpida actuació dels veïnats i de moltíssimes persones que acudiren a ajudar, no passà a majors. El perill més greu era que també hagués pres la garriga que hi ha devora el sementer, però afortunadament el foc fou apagat a temps.

Retratos

- Nom:
- Miquel Ribas Roig.*
- Lloc i data de naixement:
- Lloret, el 10 de juny de 1.946.*
- Professió:
- Funcionari de l'ajuntament.*
- Signe zodiacal:
- Gèminis.*
- Afiliació política:
- Cap.*
- Tendència política:
- Cap.*
- Malvicis:
- Tots.*
- Menjar preferit:
- Tots.*
- Beguda preferida:
- Cervesa.*
- Esport preferit:
- Caçar.*
- Música preferida:
- Moderna.*
- La dona ideal:
- Em basta que sigui dona.*
- Defectes:
- I jo que t'he de dir.*
- Virtuts:
- Totes.*
- Odi:
- No en tenc.*
- Un escriptor:
- Cervantes.*
- Un llibre:
- "Història de Lloret".*
- Una pel·lícula:
- "La muerte tenía un precio".*

- Un polític local:
- El que pagui més.*
- Un polític nacional:
- En Fraga.*
- Un polític internacional:
- Meam, meam... En Reagan.*
- Un cantant:
- En Peret.*
- Un personatge històric:
- Josep Nicolau.*
- Un pintor:
- En Goya.*
- Un color:
- Negre.*
- Una bandera:
- L'espanyola.*
- Què penses de l'ajuntament de Lloret?
- Tot va bé, tot va bé... O no?*

CATALINA FIOI ("Bessona") ha estat seleccionada per realitzar unes proves d'imatge. Cas de ser satisfactòries filmarà uns "spots" publicitaris per a la TV3 de Catalunya.

xafarderies

de na Ben Vista

Jo, Na Ben Vista, vos assegur que de cada dia entenc manco seš persones; i lo bo de fer que és anar damunt un cavall sense caure i rompre's es genoll; però sempre n'hi ha de despistats i això s'ha de perdonar.

Jo, Na Ben Vista, no sé lletres. És vera, no he anat a estudiar per Ciutat perquè sempre he viscut a Lloret, i, mon pare ja m'ho deia, en sebre llegir i fer quatre comptes ja basta. I a guardar indiots s'ha dit. En això ho dic, veinadetes, perquè un al.lot d'aquest poble no sé que va dir, de què hauríem de parlar de "temes de més interès local, nacional i internacional"; com no mos xerri d'en Reagan ell que en deu sebre coses, no sé a què es deu referir aquest bon al.lot.

A mi m'agrada guardar ses revistes des Pi Gros. Vos assegur que les tenc totes; i m'agrada de tant en quan rellegir-les per veure lo que diuen. Aquest Pere Joan Munar me pareix que vol fer de gall a on no hi ha cap gallina. Sembla un boig - quan diu que no me coneix, jo som Na Ben Vista.

En Pere Joan aquest diu que és "nacionalista, socialista i lliberal" -m'hauries d'explicar això què vol dir perquè jo només ho sé, de sentir-ho-, però com que se senten tants de cantets de gall que llavors resulten ser pollets sortits de s'ou, que jo ja no me'n fii. Bé Pere Joan abans de dir bajanades que ni tu te creus, i estic segura que no saps lo que signifiquen, pensa-t'ho i ja veuràs com no diràs tantes pardalades, bon al.lotet!

Bé, ara passem a les coses sèries, a les coses que m'heu contant aquests dies.

EL CAMPANAR

Jo, que m'agrada sentir tocar les campanes de Lloret -el meu fill va ser escolanet molts d'anys, abans del "cambio"-, he quedada tota contenta quan he vist el campanar del nostre poble: vaja una feina ben feta que han fet mestre Miquel i mestre Pere, ell l'han deixat com a nou sense que perdés l'aspecte de vellesa que tenia; i a més han tapat els forats que feien tan lleig. Enhorabona mestres-picapedrers de Lloret.

LA CISTERNA DE SA PLAÇA

Estic contenta perquè quan a una la murmulen fa com una recapacitació i corregeix les equivocacions -per això jo m'equivoc poques vegades-. Això ho dic perquè la madona que se'n duia l'aigua de la cisterna de Sa Plaça dins la seva cisterna, ja no ho fa. No sé si és que quan em veu està empegueïda o perquè no hi ha poal per treure'n.

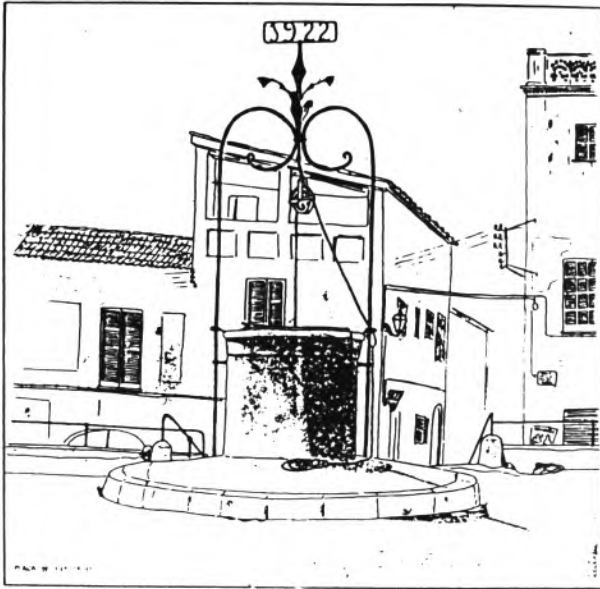
Sigui el que sigui, el que és cert és que cada cap de setmana hi ha un grup de gent de fora poble que carrega barrals i més barrals i ens buiden la cisterna. Seria necessari que ho controlàs un poc el qui toca controlar-ho.

PISTA DE TENNIS

Quasi cada dia en pas per devora Sa Comuna. I clar, veig els tennistes que juguen a aquest esport tan bonic. M'agradaria aprendre'l. M'hauria de fer soci, però veig que d'aquests que hi van a jugar cada dia només un o dos ho són. No sé si deuen pagar tots per igual o aixímateix hi ha una mica de control. Jo ho dic perquè

ja que hi ha tanta afició s'haurien de treure doblers suficients per autofinanciar-se, dic jo, no ho sé.

EL LLUM DE LES CASETES

I ara que parlem de Sa Comuna: fa un parell de vespres que hi pas -em diran -llosquejadora, però vos dic que n'hi ha moltes- i veig el llum de la caseta dels jugadors visitants encès. Jò m'assustava perquè em pensava que hi dormia qualcú, però hi vaig entrar i només hi havia un gotteig continu de l'aigua de la dutxa. No sé la culpa de qui serà, però un poc de control sí que no hi faria gens de mal.

TEMPORADA DE CAÇA

A la fi s'ha oberta oficialment. Ja n'estava empipada de tant de sentir els caçadors que d'amagat es deien les caçades grandioses que feien... mentre dormien -el meu home deu tenir una "xixirbea" perquè no me'n du cap de conill i sempre diu que és el qui caça més de Lloret, jo no ho entenc-.

Vull dir, però, que ja hi havia caçadors que feia setmanes que tenien la conservadora plena de peces, abans d'obrir-se la temporada oficialment. Supòs que vos i maginau qui són.

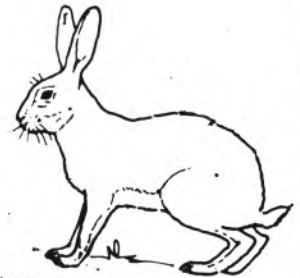
UN FIL DE FERRO A SA RIBA

Manco mal que no travessa el carrer perquè ja hi hauria trevalat més de deu ve

gades: vos en recordau de Sa Fira? De la mostra de càns? Idò varen posar un fil de ferro de cap a cap de carrer i encara hi està. Un vespre el me'n duré, tanmateix es perdrà tirat per allà.

Bé, i per acabar vos he de dir que les festes de Sant Domingo les durà el club de futbol. Jo no sé si encara m'hagués presentat voluntària per a dur-les, ja que l'Ajuntament oferí primer 300.000 pessetes i, a la vista de que no es presentava ningú, n'oferí 350.000, i les agafà el club de futbol, o millor dit; el batle ho va "enflocar" al futbol. I és que tenim un batle més viu, més ben plantat, més curro... que jo encara faria un desbarat, ai!

SOCIETAT DE CAÇADORS

TEMPORADA DE CAÇA 1.985/86.

Caça menor i aus aquàtiques (tret del conill): Des del 29 de setembre fins al 26 de gener de 1.986.

Conill: La caça del conill queda oberta dia 14 de juliol. Fins dia 14 d'agost solament es pot caçar amb arma de foc els dimecres i els diumenges (menys a Sa Comuna) i amb podencs els dissabtes i dia 25 de juliol (solament a Sa Comuna).

Del dia 14 d'agost al 29 de setembre, a Sa Comuna, solament es podrà caçar amb podencs. Al reste es pot caçar amb podencs i escopetes. La caça del conill fineix el 5 de gener de 1.986.

Totes les modalitats de caça queden limitades als dimecres, dissabtes, diumenges, festius de caràcter nacional i dia 26 de desembre.

LA JUNTA

Les oposicions a professorat d'EGB entre la decepció i l'esperança

Per Sebastia Serra Busquets (*)

Aquest dies s'estan celebrant oposicions per cubrir 134 de professors d'EGB a les Illes Balears. És, sens dubte, una bona notícia. Però me crec en l'obligació d'entrar en un comentari crític, i alhora per prevenir davant una sèrie de problemes.

És lamentable, i fins i tot un agravi comparatiu, el fet de que essent una Comunitat Autònoma amb llengua pròpia, aquesta no estigui inclosa a les proves que es realitzen. Hem de demanar responsabilitats al Govern de la Comunitat Autònoma i també al Govern de l'Estat.

Es pot calcular que aproximadament un 50 per cent de la gent que s'ha pre-

sentat és de fora. N'han vingut de per tot: Extremadura, Castella, Rioja... Es presenten a les Illes Balears degut a que el número de places aquí és superior a les d'altres nacionalitats i regions de les que avui en dia no tenen transferències en ensenyament.

Si aproven les oposicions aquests ensenyants de fora es poden donar una sèrie de circumstàncies que cal especificar.

Que aquest ensenyant, quan pugui, demani el trasllat a la seva terra d'origen. En aquest cas dona la impressió de que les Illes Balears estan més cubertes del que hi estan en realitat.

En cas de que el mestre de fora que ha tret les opo-

sicions sigui destinat a una barriada de Ciutat amb població majoritària d'inmigrants es planteja una dificultat més per a la necessària i urgent normalització lingüística.

Si l'ensenyant de fora que ha aprovat les oposicions és destinat a un poble s'introdueix un factor decisiu de castellanització.

Sincerament, hem d'afegir la problemàtica que existeix perquè l'ensenyant de fora s'integri a les Illes Balears. Una minoria ho fa i amb rapidesa. Fins i tot existeixen grups d'aquests ensenyants que han superat les previsions respecte a la integració a la nostra societat. Però una majoria no s'integra.

A les oposicions d'enguany hi ha hagut un canvi de sistema i a dues àrees, Ciències Socials i Ciències Naturals, existeix la possibilitat de relació entre el temari i la realitat de les Illes Balears. Depèn de l'esforç dels tribunals el que passin per alt o no la necessària relació entre els exercicis escrits i orals de les matèries ciències naturals, biologia, geologia, història, geografia, antropologia, i art, i les Illes Balears.

Amb el nou sistema desitjaria que els ensenyants d'EGB que treguin les oposicions estiguin més connectats amb la realitat d'aquestes illes.

(*) PSM-Esquerra Nacionalista.

esports

PARTIT CONTRA L'IMARAL

El passat 13 de juliol tengué lloc a Sa Comuna un partit de futbol-sala entre un combinat de jugadors locals i l'equip IMARAL (subcampionat d'Espanya).

El resultat final fou d'empat a quatre gols.

L'OBRA CULTURAL BALEAR INFORMA SOBRE LA RECEPCIÓ DE TV3 A MALLORCA

1.- Seguint la indicació del Director General de Mitjans de Comunicació Social, Sr. Francisco Virseda, l'Ajuntament de Bunyola, a petició de l'Obra Cultural Balear, va sol·licitar, el 29 de Juny passat, l'atorgament de la freqüència d'emissió del repetidor d'Alfàbia, petició que està pendent de resolució per part del Ministeri de Comunicacions.

2on.- En conseqüència, la recepció que es produeix aquests dies s'insereix dins les necessàries i prèvies proves tècniques, i té un abast limitat, horàriament i zonalment, amb nombroses i inevitables deficiències tècniques ("fading" o desaparició momentània de la imatge, borrositat, boirines, deficiències de so, etc.), i és deixen de cobrir àmplies extensions de l'illa.

3er.- Per tant, la recepció no serà un fet definitiu fins que, enllestides les esmentades proves, previsiblement més complexes del que preveiem inicialment, i atorgada la freqüència per l'Administració de l'Estat, es pugui garantir una recepció amb la cobertura legal escaient i la qualitat tècnica exigible.

Palma, 10 de juliol de 1985.

TORNEIG "PLA DE MALLORCA" DE FÚTBOL-SALA

Com molts ja sabreu la selecció representant del nostre poble en aquest torneig ha quedat campiona de grup i disputarà pròximament la final.

El partit decisiu serà dia 27 de juliol a les 19 hores, a Petra, contra la selecció de Sencelles.

* * * * *

Segons un estudi fet amb un ordinador sobre les possibilitats de l'equip llorità, hi ha un 40% de possibilitats de guanyar la final, un 40% d'empatar-la i un 20% de perdre-la. Esperem que aquests nombres es facin realitat. Sort.

Antoni Ramis, vice-president de la U.E. Lloret.

"L'OBJECTIU PRIMORDIAL ÉS QUE LA TEMPORADA VINENT HI HAGI FUTBOL A LLORITO"

Per conèixer quatre novetats i fer una mica de balanç de la temporada passada ens hem reunit amb el vicepresident de la U. E. Lloret Antoni Ramis ("Estrella"). La conversació fou molt curta ja que havia d'assistir a una reunió de la nova directiva i per tant les preguntes foren poques.

-Resumeix amb poques paraules el que ha estat aquesta temporada que hem finalitzat?

-Sinzerament, crec que la darrera temporada ha estat la millor de tota la història del Lloret.

-En quins aspectes?

-Es la que s'han fet més punts i s'ha igualat el millor lloc. És l'any que hi ha hagut més jugadors als entrenaments, la plantilla ha estat millor... I també hi ha hagut tres o quatre dels millors directius, o "conserges" que ve a ser el mateix.

-Quina és la directiva per a la temporada vinent?

-En aquest moments el president és Armand, llavors hi ha n'Arnau Mateu, en Miquel Coll, Don Jaume Coll, en Nadal Real, n'Amador Beltran, i fins a devers catorze que hi han estat durant tota la història del Lloret i la majoria ni ho saben.

-Quins objectius us heu proposat?

-Objectius. Formar un equip perquè la temporada que ve hi hagi futbol a Llorito.
Res més.

Actualment és super, superdifícil ja que falta molta col.laboració i els jugadors del poble no sabem com respondran.

-Amb quins jugadors comptau? Quines gestions heu fet?

-Conversacions i gestions se n'han fetes moltes. L'equip està molt en funció de si vé en Pep Colomer o no, de si el Montuiri mos cedeix un parell de jugadors, de si un parell de jugadors del poble voldran jugar o no. Actualment encara està tot en laire, no hi ha res en concret.

-Es ver que el Lloret serà filial del Montuiri?

-No, rotundament no. El Lloret és el Lloret i ha de tenir autonomia pròpia.

-Per quin motiu heu agafat l'organització de les festes de Sant Domingo?

-Motius. No hi havia ningú que les volgués agafar, el batlle necessitava qualcú que les dugués i mos va enginyar perquè nosaltres les agafàssim. S'ha de dir que el batlle és directiu i en principi es pensa que se podria fer qualche doblar per començar la temporada.

-Com les festes de l'any passat?

-Esperam que no.

-I si hi ha dèficit?

-Haurem de mirar si en ploven, de doblers.

Guillem Fiol

EL TERMINI D'ENTREGA D'ARTICLES PER AL PROPER NÚMERO DEL NOSTRE BUTLLETÍ FINALITZA EL 24 D'AGOST.

ELS ESCRITS ES PODEN ENTREGAR A LLORENÇ COLL O A GUILLEM FIOI. TAMBÉ ES PODEN DIPOSITAR A LA BIBLIOTECA PÚBLICA.

El padrí recorda...

quan va anar a Amèrica

III. Algunes anècdotes curioses.

Estava dins el troç de terra que havien assignat al meu germà Llorenç. Un dia de la capital sortí un oceller i preparà uns filats, els quals posà de manera que si els ocells tenien gana anassin a menjar blat baix els filats i llavors no poguessin sortir. Es coneix que hi havia fam i un esbart de coloms es llançà als filats que devien medir uns set pams per set. L'esbart de coloms es tirà amb gran promptitud al blat de les Índies. L'home pegà estira da als filats i tal era la força dels coloms que superava a la de l'oceller.

Jo em trobava caçant llagosts a uns cinquanta metres enfora del caçador i ell, amb veu assustada, em digué:

-¡Muchacho! Quieres venir a ayudarme, que las palomas tienen más fuerza que yo.

Hi vaig anar i li ajudava a matar els coloms. Quan haguérem acabat, el recompte fou de noranta coloms dels quals em donà una parella, motiu pel qual el meu germà Llorenç s'alegrà molt.

***

A no gaire distància del lloc on succeí l'abans contat, hi havia dos germans pollencins. Un s'anomenava Joan i l'altre Pere Ferrà. Aquests dos germans compraren un cavall.

Quan el tengueren a ca seva l'enganxaren i resultà que el venedor se n'havia rigut d'ells perquè el cavall era *reneço* i en lloc d'estirar reculava.

Per allà no els tallaven la coa com a Mallorca i tan reculava que s'enganxà al ganxo del tirany del carro de feina. Ell mateix s'adonà del que passava, es posà a estirar i va resultar que tenia la força a

A uns 300 metres de la barraqueta de carboner que construí el germà Llorenç es va fer un *ranchito* davall un garrover molt gros. Amb puntals drets i lligats amb fil de ferro va fer les parets de la barraca i la teulada va esser una mescla de càrritx i fang.

Quan em vengué a cercar, em presentà la "gran" casa al costat de la sitja que havia tengut tres-cents sacs de carbó.

Un dematí em trobava desenfeinat i com no teníem escudeller, vaig decidir de fer-ne un amb una llauna de petroli buida. El vaig penjar a la soca del garrover.

Durant la nit s'alçà una tempesta de trons i llamps. Un llamp ferí al garrover i va fer les voltes al filferro de la soca i anà a morir a un bassiot que hi havia baix el garrover. Quan ens despertàrem al matí trobàrem estelles baix el llit on nos altres dormíem, i cap dels dos ens havíem adonat durant la nit del que succeïa allà defpra.

*****

Un dia també me'n va passar una amb un altre ocell. Aquesta vegada fou amb un *yacà*. Em passejava pels voltants de la barraca i devers un redol on havíem sembrat patates vaig afinar un animalot que volava semblant tenir molta gana. Era un dia ennuvolat i demostrava canvi de temps. L'animalot era molt gros i feia un cant que semblava dir el seu nom: *yacà! yacà!*.

L'animal baixà al lloc on havíem sembrat patates i jo vaig anar a comunicar-ho al meu germà que em digué:

-M'han dit que té 16 pams d'ala i una gran coa.

I com acabament d'aquest capítol retornarem als inicis de l'estada a l'Argentina. No feia 15 dies que havia arribat allà quan un diumenge al capvespre, el germà Llorenç m'envià a casa d'un senyor anomenat *Boliche* i un *criollo* vegé que dins un sac jo hi duia una botella i com que ell era un gató, em digué:

-*Pero muchacho; ¿Qué traes en la botella?*, i com jo no tenia ni idea d'espanyol vaig contestar mig en català, mig en espanyol:

-*Jo no dugo reso.*

-*¿Y esa botella que llevas dentro del saco?*

I jo no sabia respondre més que: -*Jo no dugo reso!*

Tot això succeí davant la barraca i quan vaig esser allà els que hi vivien em demanaren:

-*Què et deia el gatet?*

-Em demanava que li donàs la botella i jo li contestava que no duia res.

ES PI GROS DE LLORET

Es poble perd s'alegria,
de sa seva mort se'n sent,
perquè moltíssima de gent
estimació li tenia,
i jo ara vos diria,
no vull pecar d'imprudent,
no n'hi hauria cap de valent
que li fes una poesia.

Haaguantat calor i fred,
molta i poca saó,
de Sa Comuna és senyor
i pare de tot pinet.
De soca no ho era, dret;
de ramatge un gros redó,
no era es Pi de Formentor
però sí es Pi de Lloret.

Jo, pobre aficionat,
una sugerència faria,
cosa molt guapa seria
deixant un record versat
quedant així immortalisat
per a sa generació que vendria
i d'aquesta manera passaria
cap a la posteritat.

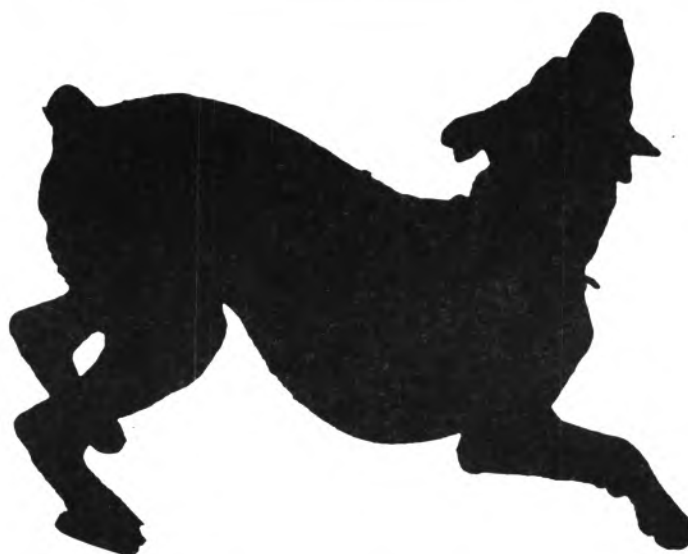
Un extern

AQUEST BUTLLETÍ HA REBUT

L'AJUDA DE

Ajuntament de Lloret de Vista Alegre

En Tom, el ca mè

Aquest conte d'Antoni Mus fou publicat per "Baleria, Llibres de Manacor", quan el seu autor guanyà el Premi "Ciutat de Manacor" l'any 1967, en el recull titulat "La lloriguera". Posteriorment el publicà la revista "Canigó" (Nº 756, 3/Abril/1982) que és d'on l'hem reproduït.

Som un ca mè de pèl curt, negre, amb un estel blanc en el front.

Per Sant Marçal he complert dos anys.

Record molt bé el viatge dins un sac que vaig fer quan era quissó, del lloc on havia nascut fins a la possessió a on, des de llavors, he viscut sempre.

Me tingueren fermat davall una figuera unes setmanes i, després, m'amollaren posant-me un tronc pel coll que no em deixava caminar com volia i que, clar, me va fer perdre la idea de fugir i mirar de trobar —encara que, aleshores, el meu nas no fos tan fi com ara— allà on havia deixat ma mare i dos germans, clapats, amb els que em divertia molt jugant a mossegar-nos les grans orelles que, tots els cans de la nostra raça, tenim.

Davall la figuera em feren un jaç que taparen amb una envallada de pi sec i pallús, a on hi feia bon estar quan el sol picava fort i també quan, al contrari, queia fresqueta per les nits.

Si hagués pogut, als pocs dies d'anar a lloure amb el tronc pel coll, hagués dit a l'amo que podia treure-me'l, que ja no pensava fugir.

L'amo tenia una veu gruixada i un siulo llarg i viu al qual acudia, tot d'una, En Monte, un altre ca molt hermós que també tenien a la finca i que anava, sempre, amb l'amo.

Era orgullós En Monte: A mi només me va ensumar una estoneta curta el primer dia i mai més no me va tornar mirar.

Potser que la culpa fós de l'amo que, quan me fermava a la figuera l'horabaixa que me va dur aquí, li va dir:

—Veus, Monte, aquest només el tendrem perquè guardi ses cases i sa madona; per anar a caçar, guardar ses auveies i fer-

me companyia, no te preocupis, solament te tendré a tu.

La madona no era gaire dels cans. Si l'amo no li repetís cada dos-per-tres que ens donàs menjar, no crec que hi pensàs mai.

Era una dona grassa, molt grassa; sobretot quan hi vaig anar que tenia una panxa disforja.

També record, en aquella ocasió, que va dir-li a l'amo:

—Lo que és a mi cap falta em feia. I sobre tot ara que tendrem es nin: he sentit a dir que es cans, an es nins, si els llepen, els donen una malaltia molt dolenta. Perquè ho sapis. I t'ho advertesc: si s'acosta an es nin, quan el tinguem, el mataré.

A la fi l'amo va llevar-me el tronc del coll, dient-me que li pareixia que ja no fugiria —i tenia raó— i, per primera vegada, em va dir Tom.

Em va agradar. Em va agradar molt. Tom és un nom hermós per un ca.

Passat un temps, acostumat, ja, a no moure'm de per les cases i a jeure davall la figuera i a lladrar tot lo fort que sabia quan venia qualcú estern, un dematí, la madona, que feia dies que no la veia, va sortir amb una senalla rara que posà damunt una cadira al sol. Estava més prima: havia perdut quasi tota la panxa.

Poc després també sortí l'amo.

I els dos, molt satisfets, quedaren embadalits una bona estona mirant la senalla.

Jo em preguntava que seria lo que mirarien amb tanta devoció.

I En Monte devia tenir el mateix dubte, perquè, al poc, s'hi va acostar.

La madona li cridà «Fora!» i l'amo va ésser ben diligent a pegar-li una puntada de peu que el va fer grinyolar fort ferm. L'amo i la madona tornaren entrar, després, a les cases i jo, mort de curiositat, però a poc a poc i temorec, em vaig acostar a veure la senalla de prop:

Dedins hi havia un l'amo petit, molt petit.

Que em va agradar tant, que gairebé no pogui deixar de donar-li quatre llepades!

Mes la puntada de peu d'En Monte, el ca preferit, va frenar-me i fer-me cavilar el que em feren a mi —que no em preferien gens— si m'hi trobaven.

I més aviat que de pressa vaig tornar davall la figuera.

L'amo petit es va anar fent gran.

No massa, però sí lo suficient per anar d'un lloc a l'altre em-

prant, com jo, peus i mans per caminar.
I, punyetero, no tenia altra curolla que venir cap a mi:
«Bu, bu, bu», deia tot d'una que em veia. I ja era partit!
Una vegada va anar cap En Monte; però En Monte li grunyi i se
va fer enfora de seguida.

Jo, en canvi, remenava la cua i li feia xecalines per davant.
Ell m'ho agraià pegant-me bones estirades per les orelles.
La madona sempre m'amenaçava lo mateix:

«—Si el llepes et mataré!—».

No era necessari que m'ho recordàs. Podeu pensar si jo el lleparia! I no és que no en tingués ganes, perquè a la possessió,
a la fi, jo era el preferit de qualcú: l'amo petit estava més per
jo que per tots els demés plegats.

No es torbà gaire a saber caminar com les persones. Ensop-
gava i queia de grapes cada dos-per-tres, però es tornava a posar dret i seguia envant. I sempre de cap a mi.

La madona l'agafava, el s'enduia lluny i el tornava amollar,
sense oblidar mai de fer-me l'amença:

«—Si el llepes et mataré!—».

El nin, caparrut, a l'instant que sa mare el deixava a lloure, de
cap a mi una altra vegada.

Així sempre.

I jo, sempre també, ben alerta a llepar-lo encara que, de cada
pic, de cada dia, més ganes en tenia.

El nin va aprendre a dir Tom abans que mon pare i ma mare:
Jo estava que no hi cabia! Era feliç, era molt feliç amb l'amo
petit.

Un dia partí cap a la camada.

Veient a on anava l'ansia s'apoderà de mi:

Ran de la camada hi havia un clot molt fondo ple de batxers,
ortigues i bocins de filferro de pues.

Vaig lladrar amb totes les meves forces per avisar a sa mare
que sortís i l'agafàs.

La madona guaità per un finestró i em digué:

—I ara què tens! Què has tornat loco? ¿Per què lladres així?
Ala!, a jeure, a jeure dic! I calla, basta de lladrar.

Llavors, mirant el nin:

—Nin, alerta, no et faces enfora.

I tancà el finestró.

L'amo petit seguia cap al clot, ben dret de cap al clot.

Hi vaig anar posant-mi per davant, pegant bots i tractant de
fer-li canviar de camí. Però sense lladrar, recordant que la
madrona m'havia dit que callàs i sabent que al desobeir-la te-
nia males bromes.

L'amo petit, envant i envant i més envant i... Ja hi és dins!

Em vaig desesperar!

I fent-me la punyeta de tot, vaig entrar com un llamp, —per
primera vegada en dos anys— dins les cases, avisant a la ma-
dona agafant-la per les faldes i estirant tot quant podia.

La madona, asustada, agafà un verdanc de la llenyera amb el
que descarregà tocs i més tocs damunt els meus lloms, a la
vegada que cridava l'amo que era pel corral de darrera.

Veient que no em feia cas, correns, vaig tornar al clot:

L'amo petit plorava, era viu!

L'havia de treure com fos:

Amb molt d'esment i a poc a poc vaig anar baixant: em repi-
nyaven els batzers i la pua d'un filferro em tallà un bocí
d'orella.

Just arribant al nin, així com vaig poder, un poc a la mala i
passant molta pena, estirant, arrossegant-lo, aconseguí
treure'l.

Tenia sang per les cametes, per les mans, per la cara. Com jo.
Jo també em sentia la sang que me rajava. Però ell era primer:
Recordant que ma mare, quan ens fèiem mal, ens llepava, vaig
començar a llepar-li les nafres amb tota l'estimació i les ga-
nes que tant de temps havia aguantat. Encara que aquella no
era l'ocasió que jo haguera volgut per llepar-lo.

Sentia la madona que venia amb l'amo i cridava enfuriada:

—Ha tornat rabiós, te dic que ha tornat rabiós! Mira, el nin ple
de sang!: el deu mossegar per tot!

No, madona, no el mossegava: provava de curar-lo. Volia
curar-lo! escoltava quan l'amo i En Monte deien que eren a
caçar:

Un mal molt fort en el ventre. El cervell que em botia. I més
sang que m'ennigulava la vista.

...i En Tom ja no va sentir res més.

Antoni Mus

MOLT BREU - MOLT BREU -

—Dies passats visitaren el nostre poble un
grup de professors d'EGB que participaven
a la "IX Setmana de Renovació Educativa", a
Pina. El seu objectiu era entrevistar una
sèrie de persones sobre el tema de plantes
medicinals i remeis populars.

La veritat és que parlaren amb un bon
grapat de gent: L'amo en Tomeu "Fred", ma-
dò Maria "de'n Pere Pagès", l'amo en Rafel
"Ruberto", madò Pereta "Mura", madò Apol-
lònia "Renou", l'amo en Mateu "Poleo" ...

—No sé si us hi haveu fixat però les faro-
les dels carrers, sobretot les dues de de-
vora el portal de l'església, comencen a
necessitar una repintada.

El per què.

Tot sorgí d'una idea de Natalie Drache al mes de novembre de 1983 a la Trobada anual de pintura de Sa Pobla. Se li va ocórrer d'organitzar una exposició col·lectiva en honor dels presos de consciència per la qual cosa acudí a Amnistia Internacional de Mallorca.

En principi volia que fos una presentació individual de cada un dels presos de consciència per humanitzar el problema de la manca de llibertat d'expressió. Convocà a uns sis-cents artistes que habiten a la major de les Gimnèsies (Mallorca); dels quals 140 foren els qui respongueren. A cada un d'ells li facilitaren la biografia d'un dels presos perquè es confeccionàs una obra relacionada amb el motiu de la seva manca de llibertat.

"Jo per tu" no és una exposició passa temps. Té un missatge. Obliga una reacció. Està demostrat: Els artistes de Mallorca han obert els seus cors.

El què és.

Després de saber els motius de l'exposició, es veu clarament que és una crida dels artistes al poble. Les obres tenen una gran expressivitat que demana un estímul.

És una porta que ens ajuda a passar més lluny del que ens deixa veure la nostra degradada societat. Llegint un poc de la vida de cada un dels presos ens adonam de les grans injustícies que les "persones" són capaces de fer sofrir a altres persones.

ENTRE ARTISTA I PRESONER
ESPECTADOR I ARTISTA
ESPECTADOR I GOVERN
PRESONER I GOVERN
CARCELLER I CONSCIÈNCIA

Ens trobam en un món supostament civilitzat (segle XX) i realment si ens fixam ens podem adonar que encara hi ha molts de països (quasi tots) que no creuen en la lliure expressió dels pensaments. I no solament hi ha aqueixa manca de llibertat a les criticades dictadures, també als països més desenvolupats (políticament, cultural i social) hi ha llibertat d'expressió condicionada.

Centrant-mos en el tema de l'exposició podem dir que dóna una expressió molt realista i cruel de com el segle XX no és el que ens deixen veure. El centenar d'obres que es poden admirar al Palau Solle-ric són d'un gran valor expressiu i artístic. Totes són d'autors residents a l'illa i han estat creades especialment per a aquesta exposició.

A més de la dels pintors hi ha hagut també l'ajuda d'altres personatges com poden esser: Toni Caimari i Martí Tallents (músics), Basili Baltasar (periodista), Helenita Olivares, Joan Bibiloni, Coral de bunyola, Gianni Ricci, Capella Oratoniana, etc.

El resultat d'aquesta maca exposició ha estat l'alliberament de sis dels presos de consciència. Ells són:

Oktay Kutlu (Turquia)
Samuel Ella Ndong (Gabon)
Velimir Mitic (Iugoslàvia)
Kamoji Wachiira (Kenya)
William Zabarburu Goñaz (Perú)
Shoaib Mir (Pakistan)

Una de les coses que més ha cridat l'atenció ha estat la cançó que en Martí Tallents ha dedicat a tota aquesta gent. La cançó ha estat traduïda a totes les llengües imaginables i du per títol "Veure".

*Quan veus una flor,
quan toques un arbre,
quan sents córrer un riu,
saps que ets lliure.*

*Respirar aire pur,
riure amb els amics,
conèixer l'amor
i gaudir la pau.*

*Cobdiciar poder
és cegar la llum.
L'amor va morint
pel llim de l'ergòstul.*

*Ja és hora que l'home
guaiti cap al món
i aprengui el missatge
vital dels estels.*

B. Amengual, R. Gelabert
i Mª Dolors Canyelles.

Adrián Lavroff d'Andrea

«EL RECIPIENTE»

BIBLIOTECA

L'encarregat de la Biblioteca ens ha comunicat que el moviment hagut durant el passat mes de juny ha estat el següent. Total lectures: 166 (Obres generals, 22; obres infantils, 120; ciències, 17; literatura, 7).

Total lectors: 125 (Homes, 80; dones, 45. Menors de 14 anys, 65; majors de 14 anys, 60).

Vull una llàgrima

Avui dematí he obert els ulls i sense voler una llàgrima m'ha caigut. Ella tota sola ha sabut arribar fins a la meva boca i ella tota sola ha sabut caure damunt els llençols.

¿Heu plorat mai per una dona? Idò jo sí. Aquesta llàgrima és la llàgrima que cada dematí me cau quan me'n record de Maddò Bel. Una dona que molts voldrien haver la estimat tant com jo; una dona que em donà tot allò que li demanava; una dona que el dia de la seva mort em va arrencar més llàgrimes que les que ningú pot donar; que en el seu testament em deixà tota la seva vida i bondat.

En aquells dies jo no sabia que passava, però cada dia em deixava més sol, cada dia l'enyorava més, cada dia anava a ca seva a demanar si havia tornat d'aquell viatge tan llarg.

Per això i per tot l'amor que em va donar m'agradaria que qualcú me donàs una llàgrima per poder-li dedicar. No em renyeu per escriure massa tard, és que fins ara no m'havia atrevit; per això us demano que em perdoneu. Volia esperar a que tot això em sortís del cor.

Per favor, donau-me una llàgrima per a aquella dona que em va fer de dia, per a aquella dona a qui sempre estimaré. No us enfadeu, però VULL UNA LLÀGRIMA.

Rafel Gelabert

EL NOSTRE GRUP NO FARA

TEATRE PER SANT DOMINGO.

La irresponsabilitat, l'apatia, la falta de coordinació entre els grups, l'individualisme despòtic, l'egoisme i, sobretot una falta immensa de maduresa dins un ambient on només hi regna el recurs, trist i digne de la més altra actuació de l'animal no racional, és el que hi ha, el que es respira i el que, dins un futur poc més o menys immediat, es pressuposa.

Sembla que no podem agafar el recurs de fixar-nos amb les passades i sempre periòdiques crisis de la persona humana. No, el temps, ara per ara, canvia irreversiblement. Les crisis de fa quinze anys d'aquella joventut on els postulats de "la imaginació al poder" avui ja no tindrien gaire èxit. Cal fugir dels esquemes tradicionals -és a dir, de fa deu anys- per analitzar la profunda, total i, a la vegada, per nosaltres que vivim aquests moments, penosa reestructuració infinita de les accions on no hi ha reflexió, ni cap mena de sentiments.

Abans, les crisis de valors es podien superar perquè hi havia una societat que, amb el temps que li calia, s'anava empassant dins ella els canvis necessaris per seguir endavant i dominar. Sobretot això, dominar bé la situació. Avui, davant la crisi de valors la societat no té ni la menys mínima capacitat de reacció per tal d'englobar els canvis i seguir endavant.

El procés també és irreversible. La correntia ens va ofegant, a poc a poc, sense frissar massa, per què? La societat ja no és controlada per persones concretes, no de carn i os, sinó de tot un procés on els mitjans emprats no compten per a res, no existeixen senzillament, només el fi compta no hi ha persones, sinó números, lletres, fitxes.

El més trist de tot és que els joves poden emparar-se -i amb tota la lògica-

dins el grup d'"automarginats", d'"incompresos" per la societat estranya a llurs problemes. Però la veritat de fons és que són-tots els qui ens deim "ciutadans" o que pertanyem a una comunitat concreta-, són uns covards. La covardia és l'eina emprada pels "mediocres", pels qui la corda és massa elevada per aferrar-s'hi; no sé si la injustícia parteix dels homes que conscientment alcen la corda cada vegada que algú vol aferrar-s'hi.

I tot això ho respirem cada moment. Veim que hi ha coses que no acaben d'acoplar-se i que ja no ho faran mai més, ni cap altra cosa ho substituirà. Trista angoixa anam a recórrer.

* * * * *

Els lloretans no veuran teatre del grup de Lloret per les festes de Sant Domingo. Fa uns tres mesos que preparàvem una obra. Una trista circumstància -la malaltia d'una actriu, Margalida Munar, a qui desitjam de tot cor la més prompte recuperació de part del Grup de Teatre- va fer que cercàssim un relleu. No ha pogut ser possible malgrat que semblava hi havia ànims de dur endavant l'obra. Però amics meus, tots els qui ens vàrem comprometre a fer l'obra hem vist que ens falta molta duració per tal de dur a terme una actuació en grup. Les individualitats s'han de supeditar al grup, i això encara no s'ha admès, quan quasi tothom ja ho té superat; és a dir "passa" del grup. I no podem tornar enrera, tanmateix ja és massa tard.

L'actuació en els assaigs de certs companys fa tirar qualsevol moral a terra. Crec que encara no sabem -ja és trist-, no sabem el que vol dir "compromís".

Felip Munar i Munar

— • —

Joan Bibiloni

Bartomeu Amengual i Gomila

Avui ha tocat el torn a en Joan Bibiloni Febrer, músic nascut a Manacor fa 32 anys. Estudià el batxiller elemental (en el qual tragué per cert molt bones notes) però, a causa d'estar aficat dins el món musical, ho va haver de deixar.

No té massa estudis musicals, sols 19 anys d'esser músic per la qual cosa es considera molt autodidacte. Començà escrivint cançons a les al·lotetes quan tenia 14 anys. Aquestes primeres cançons -totes en espanyol- tenien títols molt expressius "Te quiero a tí", "Te quiero solo a tí"...

Parlant dels seus inicis com a músic, en Joan ens contà que "quan tenia 13 anys em contractaren per anar al "Pepe's Bar" de S'Illot. Cobràvem 750 pessetes, tres músics durant dos dies. Llavors, quan havíem actuat, ens treien defora del club i ens enviaven a la platja perquè erem molt petits -jo encara ho som-, i llavors quan havíem de tornar actuar ens cridaven i actuàvem".

-Quants de LPs has gravat?

-Sol, n'he gravat dos ("Joana Lluna", i el darrer que no té títol). Llavors amb altra gent com, per exemple, els "Bravos", "Z-66", amb els "Canarios" (que una temporada es digueren "Alcatraz"). Llavors també he fet LPs amb en David Dalen, amb Kevin Ayers, amb en Pau Riba, amb en Pep Laguarda; també férem un Lp que agradà molt que es deia "Milan i Bibiloni" i... amb... no sé, amb molta gent. No me'n record de tots.

Discs jo tot sol em surt una mitjana d'un disc cada any i mig.

Passant a un tema un tant més personal, en Joan digué que l'avortament és un tema interessant, que el posava molt trist quan el tocava d'aprop. Digué que l'adjectiu "lliure" no li agrada, que no és correcte. "Crec en la llibertat de les al·lotetes per avortar, sempre i quan s'hagi trobat en una situació teòricament desagradable i no hi ha un home aficat enmig a uns nivells d'interès tant com pugui tenir la dona; en aquest cas ho respect molt.

"No crec en la decisió total de la dona sobre sí o no avortar. Pens que ha de ser una decisió dels dos, que el fet de tenir l'infant dintre del ventre no li dóna uns poders majors. Però amb aquestes co-

joan bibiloni

joana lluna

ses jo no som molt dogmàtic. M'agraden molt els al.lots, m'agrada la vida..."

-Defenses la natura?

-Segons el que s'entengui per defensar la natura. Jo l'estim, el que passa és que jo no me'n vaig amb cap bandera a predicar les meves creences.

Parlant dels seus defectes i qualitats respongué molt concretament: "Qualitats? Home, tal vegada som una persona com una llebreta i m'agrada fer feina" Respecte als defectes respongué: "Tal vegada som molt absolut, a vegades perd les claus això vol dir que perd altres coses".

-Estat civil:

-Tràmit de divorci, i tenc dues filles, una amb la dona que estic a punt de divorciar-me o divorciat, i una altra amb na Valery que és la dona amb la qual he estat fa cinc anys. Ara ella és a EE.UU. a estudiar, però de moment hi ha gran amor.

Un dels temes tractats durant l'entrevista va esser la seva infància. "Vaig anar a escola a La Salle de Manacor. Vaig fer d'escolanet i el que feia era que quan les al.lotes treien la llengua per agafar l'hòstia jo els pegava una empeseta amb la palangana al coll - i és que a mi sempre m'han agradat molt, les al.lotes-. Però el vi no el vaig tastar, per allò de la sang

de Crist. Me'n record que volia esser fraire. Un "roïfo patater" amb el qual han d'anar molt alerta.

Ja que ell havia introduït el tema de la religió, en parlàrem un poc. "Jo crec - que som molt "religiós", s'entengui entre cometes. Perquè jo a vegades admir la mar o altres coses i quan adores o admires una cosa, crec que és una certa religió".

-Passant a un tema totalment diferent, parla'm del que es fa a Espanya musicalment parlant?

-Aquí hi ha una persona que m'agrada i que trob que val molt, és en Joan Manuel Serrat. S'ha sabut acompanyar sempre de molt bons músics. També en Pardo m'agrada, "Golpes Bajos" m'agraden. El que fa "Nuevos Medios" m'agrada, el que fa "Dro" també. El que passa és que n'hi ha que no conec, i estic segur que són de "puta mare".

-I a l'estranger, com consideres que està el món musical? Quins músics ressaltaries?

-A mi m'agrada n'Alan Holword, Pat Meze-nic i Aljarot, pens que és un home amb una ona molt fresca i comercial; també m'agrada en Mike Jager, Spandau Ballet, na Tina Turner, n'Stevie Wonder, jo que sé... quantitat de gent... Hi va haver una època que fins i tot m'agradava en Michael Jackson.

-Parla'm de les teves ocupacions no direc-

tament musicals.

-Passa una cosa curiosa. La majoria de coses que no han estat música pròpiament dita m'han durat nou mesos, el temps d'un embarç.

Primer "Borinot", un programa de Radiocadena Española"; seon, "El borinot" de Ràdio Balear d'Inca; "Tramuntana", un programa televisiu de música; i per darrer un local de música que estava ubicat a l'actual "Abraxa's".

Amb "Tramuntana" vaig tenir problemes amb el director, juntament amb unes altres persones que no val la pena anomenar.

-I tu, quina part tens en la productora BLAU?

-Som un dels fundadors de la companyia, i la componen tres persones: En Mi-quel Angel, na Marga Vives i jo. Una cosa curiosa és que fou a rel del meu primer disc que es formà la companyia editorial - disc BLAU.

-Te sents satisfet de l'èxit dels teus discs?

-Del primer se n'han venut uns 4.500. Pensa que a la gent li va agradar.

* * * * *

Sobre la utilització de temes seus - per part d'altres músics, digué que no componia per a altra gent, si bé n'hi havia que utilitzaven temes seus.

-En quins factors et bases per posar un títol a un tema musical?

-És una cosa divertida, com una altra part del tema, sense esser del tema. A vegades succeeix per una motivació i altres t'ocorr una cosa agradable i et fa pensar en algun tema i li poses el títol. Per e-

xemple, "Jazmín 29" l'havia dedicada a en Pep Milan i llavors vaig decidir fer-ho donant el número de la casa i el carrer duns amics que quan vaig a ca seva m'ho pas bé.

* * *

Joan Bibiloni que el que és primor--dial dels seus temes és la música, és el que més l'interessa. "Crec que la única lletra que he fet sense que em preocupàs - la música ha estat "Records de Son Amengual", i el motiu és que és una cosa dedicada a mon pare, molt passional i molt íntima.

Les altres lletres estan molt en funció de la música. Jo em consider un tant "horter" escrivint lletres. No deject les meves lletres però, repetesc, estan en funció de la música.

-Quines són les teves perspectives a curt termini, més pròximes.

-Dia 12 de juny me'n vaig a sonar a Siècia, i preparar un recital per dia 4 d'agost al monestir d'Artà.

Un tema que també tractarem fou el de la relació entre els músics i cantants que en aquests moments estan a BLAU, cosa a la qual respongué que ell no estava barallat amb ningú i que estava orgullós del que havia fet BLAU durant aquests anys de feina.

"Quan jo era a San Francisco, els deia que a BLAU teníem 20 discs de catàleg i 3 anys de feina. Ells es posaven les mans - al cap, perquè les cases independents d'allà feien un o dos discs cada any".

Passant a un altre tema un poc més greu i que serveix de manera d'evasió dels problemes de la societat actual, la droga, en Joan digué no el que ell pensava, sinó

el que pensava un amic seu: "La droga és una cosa que cada país en té una de perme-sa. A Espanya és l'alcohol, a Perú la co-ca, a l'Índia l'opi, etc. La droga és com un déu i del que es tracta és que aquest déu no et domini, sinó que tu el dominis a ell".

"Fa molts anys fumava molts de porros ara no en fum, pens que estan molt desvir-tuats".

-T'importaria posar lletra a la teva música en una altra llengua?

-No m'importaria. A mi m'agrada can-tar en mallorquí, en català ja em costaria més. L'anglès és molt musical, el caste-llà de Sudamèrica és molt musical, etc.

-Té qualitat la música aquí, a Mallor-ca?

-Trob que hi ha poca gent.

* * * *

Parlant dels "hobbies" en Joan digué clar i llampant que els seus eren molts i variats, i entre ells el passejar, prendre saunes, els massatges, el tenis, el "foo-ting", cuinar, fet fotografies, fer el pa-llasso, estar amb les seves nines, mirar la mar, tocar la guitarra, etc.

També parlàrem dels seus malvicis els

quals són: la droga legal d'Espanya (l'alcohol) molt de tant en quan, menar aviat el cotxe...

-Quina és la cosa o persona que esti-mes més?

-Estim molt Mallorca, mon parei ma ma-re, les meves filles, na Valery, el meu germà, etc.

Parlà del que li hagués agradat esser si no hagués estat músic: cuiner, pintor, pallasso, fuster, decorador...

-Joan, crec que les preguntes s'han a-cabat?

-Home, ja m'has llevat tota la corda. Te desig que tengueu bona sort amb la re-vsita i que es vengui bé.

-El mes passat vàrem dir que era necessari que se pintàs la paperera de devora la Bi-blioteca i s'arrebassassin les herbotes de Sa Timba. No havia passat una setmana i les feines ja estaven fetes. Gràcies.

Però també dèiem que el Pou de s'Abey-rador fa mesos que té un troç de terrat es-panyat (un camió el tirà per avall) i que també necessita mà de metge. A veure si a-questa vegada s'arregla.

ASSOCIACIO PREMSA
FORANA DE MALLORCA

En el dia de la data, a les 5,45 del capvespre, reunit el jurat qualificador de la segona edició dels Premis "Associació de la Premsa Forana de Mallorca", integrat pels senyors: Josep Melià i Pericàs, Josep A. Grimalt i Gomila, Andreu Ferret i Sobral, i Gaspar Sabater i Vives, aquest darrer en qualitat de secretari sense vot, acorden emetre el següent

VEREDICTE

1r. Premi de 30.000 pessetes a la sèrie de tres articles presentats sota el pseudònim de Carmina Burana i publicats a la revista "Pòrtula".

2n. Premi de 30.000 pessetes a la sèrie d'articles presentats per Miquel Mut Puigserver i Miquel Mut i Fullana, publicats a la revista "Llucmajor".

3r. Premi de 30.000 pessetes a la sèrie d'articles presentats sota el pseudònim de Ramon Turmeda, publicats al setmanari "Felanitx".

4rt. El premi d'honor, consistent en una escultura d'En Pere Pujol s'adjudica a la sèrie presentada sota el pseudònim "Carmina Burana".

5è. El jurat vol fer constar el nivell general de dignitat que han assolit els treballs presentats, que ha fet difícil la selecció dels treballs premiats, seguits molt de prop en qualitat per altres que no han pogut ésser premiats.

I perquè així consti, s'estén l'acta present, signada dia 4 de juliol del 1985.

Josep A. Grimalt i Gomila
Miquel Mut Puigserver
Ramon Turmeda

Es dona de cinta en amunt i peix de cinta en avall.

Es tros que té de dona és de lo més garrit que se sia vist mai, i llavò que té una veu que etcisa i embadaleix qualsevol.

Sol anar ran de ses barques, canta qui canta per entretenir i destorbar es mariners en haver-hi turbonada, perquè no estiguen en lo que fan i se'n vagen a fons.

Sobretot, hi ha que estar-hi ben alerta.

La gent en canta aquesta cançó:

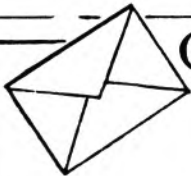
La sirena de la mar,
en tenir fortuna, canta,
perque diu que la bonança
no estarà molt a tornar.

No res idò, alerta a ses sirenes de la mar! i... de la terra, a on n'hi ha de més perilloses encara.

LA SIRENA DE LA MAR

Antoni M.ª ALCOVER

CARTES A

**es.
pi
gros**

PUNTUALITZACIÓ

Referent a les notícies locals de la passada revista sobre l'adquisició d'un piano, s'ha de fer notar que no és del tot exacte, ja que el Consell Insular concedí una subvenció de 250.000 pts. El piano va costar 400.000 pts que amb un descompte de 50.000 pts va baixar a 350.000 pts. Les 100.000 pts restants han estat pagades de la següent manera: Festival musical-teatral, 34.462 pts; Comissió de Música, 20.000 pts; i la Parròquia ha afegit les restants: 45.538.

Atentament,

Miquel Mulet

MOLT BREU MOLT BREU

-És una llàstima que amb aquesta calorada no poguem anar a nedar a la nova piscina. Al ritme que duen les obres (que per cert hi han fet una feinada), calcul que estarà acabada a finals d'agost, principis de setembre.

Si és com l'any passat per aquell mes encara serem a temps de banyar-mos el ----.

-Probablement la casa "Nivea" subvencionarà al nostre equip de futbol amb la quantitat de 50.000 pessetes. Això sí, els jugadors hauran de dur publicitat a les camisetes.

-El dia 9 de juliol va esser anunciat que les altaveus del campanar havien estat col·locades definitivament. Pareix esser que amb la nova ubicació s'hi ha guanyat i se sent millor i més clar el que s'anuncia.

Els nostres noms

Aquest nom d'origen italià prové del nom llatí Franciscus que significa francès.

El primer a portar-lo fou Sant Francesc d'Assís, que, segons la tradició, parlava molt bé francès.

La forma correcta Francesc (o també Francès) és moltes vegades substituïda pel castellanisme Francisco (o el seu equivalent Paco) sense motiu justificat.

Hi ha gent que distingeix entre Francesc (el d'Assís) i Francisco (els de Paula, Xavier, etc), però aquesta distinció és injustificada i l'única forma correcta és Francesc, tant si es té per patró un o altre patró.

Formes abreviades i familiars del nom són: Francesquet, Cesc, Xesc, Xec, Quico, Xesquet. Per a les dones: Francesqueta, Xesca, Cisca, Quica.

L'onomàstica és el 4 d'octubre (Sant Francesc d'Assís).

El refranyer ens diu:

"Per Sant Francesc, agafa els tords amb vesc"

"A Sant Francès, pren el reclam i ves, i si tords no agarres, no tornes més"

"Per Sant Francès, pluges o temporales".

G.F.T.

Si som
els que
molts
lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

Auca del capità Antoni

Josep M.ª Llompart

Dibuixos de Joan Guerra

El capità Antoni
té un xabec tot blanc,
ala d'oronella
mascaró pintat.

El capità Antoni:
espasi lluent,
casaca brodada
i a la mà un clavell.

El capità Antoni
té ulls de lleó;
li presenten armes
a toc de tambor.

El capità Antoni
vol per berenar
fetges de pirata
cuïts amb aigua-sal.

El capità Antoni
encalça l'anglès
— cametes me valguen,
boirés de l'estret!

El capità Antoni
entra dins el port.
Sota la perruca
li bronz un record.

El capità Antoni
ja està per morir...
Brodén les donzelles
al carrer del Vi,

i el capità Antoni
balla un minué
amb angelets bàmbols
a dalt d'un fasser.

SI HI HA QUALCŪ QUE NO REP CADA MES AQUESTA REVISTA I DESITJA QUE AR
BI A LES SEVES MANS QUE FACI DE VEURE EN GUILLEM FIOL O EN LLORENÇ C.

Voldria anar-me'n amb un somriure obert.

Ara sé que la causa de l'amor
és el bé, i el bé es defineix per
coneixement, i hom no pot estimar
sinó allò que ha copsat com un bé...

(ECO, Umberto "El nom de la rosa" Llibres AYMA)

Voldria anarme'n amb un somriure obert
com dues portes, sense ganes de romandre tancat ja.
Voldria no sentir vergonya del passat
ni pena pel moment que ja no viuré.
Que recordàs els més voladissos petits moments d'alegria
i la por es consumís per sempre més, tota sola.
Que a la cambra no hi hagués lliris
i l'ombra del xiprer no estàs a l'horitzó.
Que les roses, blanques i roges, i els clavells
enlluernassin la vista i l'olor esdevingués bàlsam.
Estrènyer la mà forta i segura de l'amic;
haver conquerit els cors amb l'amor tendre
i saber que el darrer adéu no serà sinó
el primer "ja som aquí".
Voldria veure, encara, al voltant meu,
els ulls vidriosos, però sense llàgrimes,
dels essers que més he estimat,
i contar, amb veu vibrant i enèrgica, sempre,
les tardes més assoleiades de la nostra vida
i viure junts una altra vegada
abans del penúltim "fins després".
Voldria encara també, fer el pas
tot conscient que som la persona destinada,
en aquell precís i únic moment meravellós,
d'abeurar-me, tot embriagant-me,
de la darrera, immensament llarga,
glopada d'oxígen.

Felip Munar i Munar

Racó per a la poesia

T'estim tant que
no sé com dir-te...

T'estim tant que no sé com dir-te
que quan em mires amb dolça mirada
se'm posa la pell de gallina
i el cos se'n du una regirada.

T'estim tant que no sé com dir-te
que quan tu no hi ets el temps és etern,
les hores no passen i la nit és llarga.
Les estrelles no brillen si no hi ets tu.

Tant d'estimar-te perdré els sentits
i deixaré de viure, sols per tu.

Ja no m'importa res d'aquesta vida,
sols et tenc a tu al meu pensament.

Tant d'estimar-te deixaré d'esser jo
i em convertiré en la teva ombra,
et seguiré nit i dia amb el pensament
fins que no segueixi vivint.

T'estim tant que no sé com dir-te
que ets tot el que faig, dic i veig;
estàs sempre present en mi
i les teves mirades sempre em segueixen.

Si qualche dia jo te perdés
i l'amor que et tenc quedàs no res
un punt negre apareixeria al meu cor
i la tristor sempre amb jo, tota la vida.

T'estim tant que no sé com dir-te
que per donar-te la vida moriria
i que si un dia em deixassis
l'alegria per a sempre perdria.

LEN

Tristeça

Estic asseguda en el meu desordenat estudi
fora, en el carrer, plou.

La gent corr,
però tu estàs aturat i mires el cel negre
dins la fosca amagada.

Jo t'observ des de la meva finestra,
camines amb passes curtes.

Ara t'atures.

Plores?

Sí, plores Estàs trist
perquè no saps el que fer.

S'ha aturat de ploure.

Camines un poc més i vas desapareixent
com una ombra, pel carrer banyant.

Eva (30-XII-84)

JOANA MARIA TOMAS NADAL, filla d'en Mateu Tomàs ("Poleo") ha participat, representant a Balears, en el VIII Gran Premi d'Edats - de Natació que s'ha celebrat, juntament - amb els Campionats d'Espanya, a Orense.

Aixímateix ha estat seleccionada per participar a la prova de 100 m. "mariposa" al programa de televisió "Objetivo 92". Aquesta prova tindrà lloc a la piscina Club Norte Real de Madrid, els propers dies 23, 24 i 25 de juliol.

MARGALIDA GILI ("Lluca") i AGUSTÍ PUIGSER-SER ("de Son Boló") han finalitzat durant el present curs els seus estudis universitaris. La primera de Farmàcia i el segon de Filosofia pura. Enhorabona a tots dos.

ANTONI AMENGUAL ("Fred") i Mª CONCEPCIÓ PI CORNELL ("Beateta") són dos lloritans que (molta de gent no ha sabrà) canten amb la Coral d'Antics Blavets. També hi canta un altre llorità d'adopció, en JOSEP MIRALLES ("Malherba"), montuïrer casat a Can Llubí.

TRES MESTRES LLORITANS han obtingut plaça en el Concurs General de Trasllats d'enguany. Es tracta de: Arnau Mateu ("Ferreco"), a Sineu; Magdalena Bibiloni ("Xiu" a Sant Llorenç; i Guillem Fiol ("Bessó"), a Montuïri.

Que fa el Consell Insular en Serveis Socials

El CIM apleix una labor assistencial bàsica a través del Conjunt dels Centres que són propietat seva:

Hospital General
Hospital Psiquiàtric
Llar de la Infància
Llar de la Joventut
Llar dels Ancians
Hospital de Nit (centre d'acollida dels Marginats)
Centre de Prevenció de Drogues
Grup d'Educació Sanitària a les Escoles d'Infants.

Manté convenis amb uns altres centres tant públics com privats:

Patronat Verge de la Salut (que atén els minusvàlids psíquics)
Centre Lluerna (escola dedicada als subnormals profunds)
Can Ribes (que promou la integració dels marginats)

Facilita ajudes a totes les entitats amb finalitats socials de Mallorca, amb atenció especial a la tercera edat, problemàtica gitana, marginació i minusvàlids.

Entre els projectes imminents hi ha l'elaboració del Mapa de Serveis Socials de Mallorca.

*Consell Insular
de Mallorca*

cl. Palau Reial, 1

*Un sol
fi:
Mallorca.*

CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA